

Eekhoorn—nestenroover. — Als jongen van een jaar of 14 wisten we een nest van een houtduif met twee jongen; we lieten ze groot worden om ze uit te halen. Toen we kwamen, zagen we juist een eekhoorn met een jonge duif er van doorgaan. Met steenworpen hebben we hem gedwongen zijn buit te laten vallen. Het nest was leeg.

Borne (O.)

H. J. PETERS.

De booze eekhoorn. — Den 1 Mei j. l. in het Zeisterbosch bij de Lange Kom, zag ik een eekhoorn, die niet wegluchtte. Daarom moest ik er het mijne van hebben, ik ging er heen en betrapte hem op heeterdaad. Hij was bezig een voegeitje te verorberen. Het versche eitje was al stuk gemaakt, dooier en wit lagen naast de schaal, toen hij schoorvoetend zich terugtrok.

Groningen.

A. V. VELDUIZEN.

De medelijdende lijster. — Op een mooien Aprildag zat ik in den tuin m'n les te leeren, toen ik een lijster naar de schutting zag vliegen dicht bij de kooi van onzen lijster. Van de schutting vloog hij telkens naar de kooi, totdat hij eindelijk zich aan deze vastklampte. Waarom hij 't deed, begreep ik niet. Op dienzelfden dag herhaalde hij dat 2 of 3 maal, zoodat ik besloot, de zaak eens nauwkeuriger na te gaan. Ik verborg mij dus in een nabijgelegen schuurtje, van waaruit ik alles goed kon zien. Daar had ik ongeveer een half uur gezeten, toen hij weer kwam aanvliegen en zich op de schutting neerzette. Eerst keek hij voorzichtig rond en daar probeerde hij weer zich vast te klampen, maar tevergeefs, en terwijl hij terugvloog naar de schutting, bemerk ik, dat hij iets vlak vóór de kooi liet vallen. Ik laat mij echter nog niet zien. Ten tweede male probeerde hij 't, maar 't ging evenals den vorigen keer, hij liet weer wat vallen en vloog toen weg. Nu kwam ik te voorschijn en bekeek de voorwerpjes, die op den grond lagen. Ze waren rood en 5 à 8 m.M. groot. Wat zij waren wist ik niet. Ik had wel eens gehoord, dat vogels hun in een kooi gehouden soortgenooten giftige spinnen brachten; daarom dacht ik, dat deze roode voorwerpjes ook wel eens giftig konden zijn. Dan moesten we den vogel weggagen. Maar daar viel me een goede gedachte in; ik zou 't aan mijnheer Oudemans, onzen leeraar in Natuurhistorie vragen.

Den volgenden dag lagen er wel 30 van die voorwerpjes; ik deed ze in een doosje en liet ze mijnheer zien. Ik vertelde hem de toedracht van de zaak. Hij zeide dat het zaden van de Kardinaalsmuts waren, die veel door vogels gegeten worden en niet giftig zijn. Maar hij vond 't een zonderling geval, temeer daar 't twee mannetjes lijsters waren.

In mijn vacantielijd heb ik daar menig uurtje aan opgeofferd, om te zien, wat ze deden. Soms bracht hij ook wormen! Op onzen tweeden lijster (ook een mannetje), die nu ook een paar dagen buiten zit, slaat hij in 't geheel geen acht, zoodat de twee eerstgenoemden toch wel van elkaar moeten houden. Hij is 's morgens om 6 à 7 uur zoo brutaal, dat je gerust tamelijk dicht bij hem kunt komen. 's Avonds schijnt de onze hem te roepen door een schrill en lang aanhoudend gefluit. Familie van elkaar zal 't wellicht niet zijn, daar de onze jong in Bussum is gevangen en we hier in Arnhem daar toch een aardig eindje vandaan zijn.

Arnhem.

J. W. H. v. GELDORP.

Een kraai met kunstvleugels. — Deze kraai is, zooals ge wel begrijpen zult, een tamme kraai, die ik verleden jaar gekregen heb. Op aanraden van «kenmers?» knipte ik Gerrit aan den eenen vleugel een tiental groote slagpennen af tot op 3 c.M. lengte. Van dien dag af aan stapte hij deftig over onze plaats tusschen de kippen door, maar tot mijn grooten spijt kreeg mijn vriend Zwartrok geen nieuwe slagpennen terug, want de doode stompjes vielen niet uit, en ze met geweld uittrekken, wilde ik niet. Dus moest ik er iets anders op verzinnen. Iederen namiddag kwam er in onzen kerseboom een wilde kerkkraai, en toen op een zekeren namiddag de smulpaap zich weer aan de kersen vergastte, nam ik mijn buks en schoot hem neer. Ik nam mijn tamme kraai op den schoot en spreidde de vleugels van de wilde kraai voor mij op een tafeltje uit. Nu sneed ik telkens een slagpen van de wilde kraai af en stak die op dezelfde plaats op Gerrits ongelukkige stompjes. Daar de kraaien even groot waren, pasten de slagpennen precies op de stompjes. Nu bond ik ze boven aan den vlerk stevig vast en na een half uur begon mijn kraai waarlijk weer te fladderen en bracht het nog dien zelfden dag tot een hoogte van 1,50 M. om op een dakje te komen. Zij scheen blijkbaar zelf niet goed te begrijpen, hoe zij op dit hooge standpunt was gekomen. Zij bekeek haar vleugels, draaide in het rond, keek over haar rug naar beneden en daar had zij het gevonden! Zij zag een touwtje boven aan haar vleugel en rukte en plukte net zoolang, tot al de nieuwe veeren eruit waren! En zoo loopt zij nu weer over de plaats en pikt hier en pikt daar, maar vliegen kan zij niet.

Velp.

W. WILHUIZEN.